

Religiosos coramdem infirmorum Parochum illicò cer- riorum reddere, & hoc posse illis ab Episcopo sub pœ- nis suspensionis à facultate audiendi confessiones præci- pi; sufficere tamen, ut certioratio hujusmodi fiat sal- tem per scripturam apud ipsos infirmos relinquendam.

§. 5. Et eor, qui diu Religiosi simpliciter appro- batis Paschali tempore confessi fuerint, Constitutioni, que incipit Omnis utriusque sexus, quo ad confes- sionem dumtaxat satisfecisse censendus. Regulares verò ad hujusmodi confessiones audiendas, prævio examine simpliciter, & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo, (secus autem si ab ejus Vicario, aut ab antecessoribus Episcopis) approbatus, non posse ab eodem, qui se approbavit, iterum examinari, aut ab eisdem confessionibus audiendis suspendi, seu licen- tias illis concessas revocari, nisi nova superveniente causa, que ipsas confessiones concernat. De qua ta- men hadè necessarium est, ut in aliis conslet; nec eam teneri Episcopum ipsi Regularibus significare; sed Sedi Apostolicae dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulare.

§. 6. Porro si Regulares cum scandalo, aut aliis inhonestè vivant, vel aliquid delictum committant, per quod rationabili Episcopi judicio videantur à Confes- sionibus suspendendi, (in quo ipsius Episcopi conscientiam onerant esse volumus,) cum præcipua Ministri Sacramenti Pœnitentie qualitas sit vitæ integritas, ac morum honestas, utique eam causam ad Confessionis ministerium pertinere, ac providè nihil obstrare, quo- minus ab eam possit Episcopus Regulares à seorsipso approbatos suspendere, aut repellere à Confessionibus audiendis. Atamen Confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius Conventus Regularibus Confes- sionibus admitti ab Episcopo, inconsulta Sede Apostolica nullatenus posse. Ex facultatibus per Mare Magnum, alias Privilegia, Regularibus cuiuscunque Ordinis, Infirmis, aut Societatis etiam JESU concessis, factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus ab Episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes dictorum Privilegiorum, quas Regulares à Sede Apostolica post S. Concilium Trident. obtinuerant, nequaquam revo- casset Privilegia, præter ab eodem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam Decretis sublata, atque extincta, si que habebant, absolvendi à casibus Episcopo reservatis.

§. 7. Et habentes facultatem absolvendi ab omni- bus casibus Sedi Apostolicae reservatis, non idè à ca- sibus Episcopo reservatis posse absolovere. Posse autem Regularem Confessorem in ea Diocesi, in qua est ap- probatus, consequens ex alia Diocesi à peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa, ubi idem Confessor est approbatus absolovere, nisi eisdem peccatis noverit, in fraudem reservationis ad alienam Diocesim pro ab- solutione obtinenda migrasse. Vigore supradictorum Pri- vilegiorum nequaquam licere Regularibus, etiam satis- facta parte, absolovere penitentes à censuris quo ad ex- ternum, & judiciale forum; & absolutos ab eis in foro Pœnitentiaali utique non censeri absolutos in exte- riori judicio, & contentioso. Quinimodò censuris Ec- clesiasticis irrevocatis, & denunciatis ab Episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiam à Regularibus fue- rint absoluti. Quoties exhibitis aliquibus Regularium Apostolicis privilegiis coram Episcopo, ab eojudicentur, ipsa non suffragari casui, de quo agitur; si di- ctorum Privilegiorum verba obscura sint, & ambi- gua, non esse ad Metropolitanum provocandum; sed, cum ejus sit interpretari, cuius est condere, dictorum Privilegiorum interpretationem Sedi Apostolicae judi- cio, prout aliis Constitutione Prædecessoris Nostri fel. rec. Clem. IV. statutum fuit, esse requirendam.

§. 8. & §. 9. Præcipit ita esse judicandum à quocumque cum clausula sublata etc. & cum De- creto irritanti, etc. derogando amplissimis clausulis derogatoriis quibuscunque Privilegiis, aut Bullis con- trariis, etiam Bullæ Aureæ; que est illa Congre- gationis Casinensis solventis annuatim Unciam unam

Auri Sedi Apostolicae pro manutentione suorum Pri- vilegiorum; ut in Bullar. Casinens. tom. 1. Constit. 59. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem An- no Incarnat. Dom. 1670. XI. Kalend. Junii, Pon- tificatus Nostri Anno primo.

Verùm de facultate competente Confessariis Re- gularibus pro absolute à Censuris, & casibus re- servatis, & pro dispensatione Irregularitatum, & commutatione Votorum agemus appositè infra in Decis. XLVI. per totam. Interim hoc unum, corollarij loco, ad favorem Regularium Confessorum adnotantes, quòd si possunt ubique audire Confes- siones in illa Diocesi, in qua ab Episcopo fuerunt approbati, licet in eorum mandatis sint hæc ver- ba: Ut in Ecclesia tui Ordinis confessiones utriusque sexus fidelium audire possis, & valeas, etc. siquidem talia verba stant demonstrativè, non taxati- vè; ut pluribus argumentis demonstrat Bordonus Var. resol. part. 1. resol. 36. num. 34. & in Miscella- neis suis Decis. 471.

DECISIO XXXIX.

ARGUMENTUM.

Differitur de Confessariis Religiosorum, & de eorum approbatione per Prælatos Regulares tantum faciendâ. Examinatur famosa Quæstio, An Re- ligiosus habens licentiam eligendi extraneum Con- fessarium, possit eligere simplicem Sacerdotem à nemine approbatum? Firmatur opinio negativa contra torrentem Moralistarum. Alia plura dubia proponuntur, ac resolvuntur, concernentia Con- fessarios Religiosorum existentium intra, & extra Monasterium; nec non Itinerantium, Novitiorum, Famulorum, Hospitum; ac tandem Ter- tiariorum.

SUMMARIUM.

1. Approbatio Episcopi non est necessaria pro Con- fessariis Religiosorum.
2. Prælati Regulares non audiunt Confessiones suorum subditorum; & cur?
3. Episcopi cur non audiant Confessiones Sacramen- tales?
4. Religiosi debent confiteri Confessariis, per suos Superiores deputatis, & non aliis, nisi in tri- bus casibus. Et qui sint?
5. Religiosus itinerans non possit confiteri Sacerdoti à nemine approbato? Opinio negativa, & affirmativa. Argumenta utriusque.
6. Episcopi confiteri tenentur Sacerdoti approbato; ac etiam Cardinale.
7. Jubilei vigore Religiosi eligentes Confessorem ex- traneum, approbatum eligunt ab Episcopo.
8. Prælati exterum Sacerdotem nisi approbatum eligere in Confessarium non possunt.
9. Approbatus debet esse Confessarius eligendus ante Trid. Concil.
10. Glossa opinio prævalet opinionibus aliorum Docto- rum.
11. Idoneitas in Confessario pendet ab approbatione Superioris.
12. Jurisdictio data sine approbatione Confessarii non sufficit ad absolvendum.
13. Prælati Regulares confiteri non possunt nisi Sa- cerdoti approbato.
14. Socio Sacerdoti itinerans Religiosus debet confi- teri.
15. Jo. Cephalus Jureconsultus ubi sepultus.
16. Religiosus in aliena Ecclesia celebraturus potest ibi extero confiteri.
17. Itinerans ex sâ causa, & in fraudem, non eligit Confessarium.

18. Licentia eligendi Confessarios an possit prohiberi Religiosis?
19. Novitii, ac famuli Regularium, quibus confiteri possunt? & numer. 20.
21. Vestitio Novitium an constitatur approbato per Prælatum Regularem?
22. Seculares Præbiteri an possint à Prælatu Regula- ri deputari in Confessarios sui Conventus?
23. Hospites in Monasteriis an confiteri possint eorum Confessariis?
24. Tertiarii an possint confiteri Sacerdotibus per Episcopum non approbatis?

Post approbationem Confessorum Regularium pro audiendis Sæcularium confessionibus, de qua supra differimus, convenit, ut de eorumdem Regularium approbatione agamus respectu excipien- dum Confessionum suorum Religiosorum, & aliorum degentium in ipsorum Monasteriis, Claustris, seu Conventibus. Igitur scire oportet, quòd non est necessaria approbatio Episcopi pro audiendis Confes- sionibus Religiosorum commorantium, ac viventium sub obedientia suorum Prælatorum Regularium: Si- quidem Concilium Tridentinum, in cit. sess. 23. de Re- form. cap. 15. subiecit approbationi Episcopali Re- gulares audituros Confessiones Sæcularium; non au- tem illas Religiosorum; hi enim quo ad Sacra- menta, & præcipuè quo ad Pœnitentiam, pende- nt à Jurisdictione propriorum Superiorum, qui gerunt vices Episcoporum, ac Parochorum erga Re- ligiosos sibi subditos; quorum propterea Confessiones Sacramentales audire, & eos à peccatis absolvere pos- sunt, auctoritate sibi à Summis Pontificibus concessa, vel per se ipsos, vel per alios Confessarios à se deputa- tos, ac approbatos; ut in puncto docent inter Canonis- tas Barbola de Jure Eccl. Univers. lib. 1. cap. 43. num. 204. & Fagnanus in cap. Omnis utriusque sexus, num. 62. ac inter Theologos Suarez de Pœnitent. disp. 28. sess. 1. num. 4. Bordonus Var. resol. part. 1. resol. 4. num. 2. & 3. nec non resol. 34. num. 3. ubi alios cum- ulat. Lezana in Summa tom. 1. cap. 18. n. 25. 26. & 27. Novissimè Eminentiss. Cardin. de Laurentia de Sacram. Pœnitent. disp. 19. à n. 56. & seq. quibus ad- do egregium Juristam Jacobum Pignatellum tom. 10. consulti. 30. num. 35. Quod adeò verum est, ut iidem Confessarii Regulares approbati ab Episcopo, non autem à Prælato suo, non possint audire Confessiones Religiosorum, neque eos absolvere. Lezana d. tom. 1. cap. 18. num. 26. & ibi Suarez tom. 4. de Reli- gios. lib. 2. cap. 16. num. ult. Jo. Ant. Novarius in Summa Bullar. part. 2. Commentar. 35. num. 3.

Quamvis autem Prælati Regulares, & Monasterio- rum Superiores possint auctoritate sua ordinaria Re- ligiosorum sibi subditorum confessiones audire Sacra- mentales, & eos à peccatis absolvere; nihilominus hoc munus Confessorium personaliter, ac per se ex- exercere non debent; attenta prohibitione iidem Su- periores facta per Summum Pontificem Clementem VIII. qui in suo Decreto casum reservandum pro Religiosis diei 26. Maji 1593. posito inter Constitutio- nes Urbani VIII. tom. 4. Bullar. Rom. Constitut. 26. pag. 43. (quod referunt etiam Quaranta in Summa Bullar. Verb. Casus reservati. Novarius di. part. 2. Commentar. 35. & ego quoque transcribam integrum in Decis. XLVI. occasione reservationis casuum Prælati Regularibus permittæ,) in eodem, inquam, De- creto §. 2. ita ait: Non liceat Superioribus Regularium Confessiones subditorum audire, nisi quando peccatum aliquod reservatum admiserint; aut ipsimet subditi spontè, ac proprio motu id ab iis petierint. Ac subin- dè ita præcipit §. 3. Superiores in singulis domibus de- putent duos, tres, aut plures Confessarios, pro subdi- torum numero majori, aut minori; itique sint docti, prudentes, ac charitate præditi; qui à non reservatis eos absolvant, & quibus etiam referatorum absolutio

committatur, quando casus occurrerit, in quo eam de- bere committi, ipse in primis Confessarius judicaverit. Undè patet, quòd si subditi ex propria voluntate vel- lint confiteri peccata sua Prælati propriis, ac Super- ioribus, possunt ab eis audiri, ac absolvi: At ad hoc adigi, vel obligari non debent ex ea evidenti ratione, quam innuit Summus Pontifex in eodem Decreto; ne videantur Superiores frangere Sigillum Confessionis, & uti scientia habita in Sacramento, quando pro bono regimine Monasterii coguntur ali- quem subditum exterius punire, & hac de causa, quamvis præcis temporibus Sancti Antifites sedulam navarent operam in Confessionibus audiendis, ut de Sancto Ugone, ac de Divo Ambrosio, & aliis refert Pax Jordanus tom. 1. lib. 3. tit. 4. num. 3. nunc autem moderni Episcopi abstinent ab hoc munere, & ab eodem abstinuit Sanctus Carolus Borromæus, teste Geneense in Manuali Pastor. cap. 62. ut scilicet in foro exteriori possint absque scrupulo animadvertere in subditos; licet enim Confessarius possit aliquando abs- que violatione Sigilli, uti scientia, quam habuit in- tra, & extra Sacramentum; ut probat Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Pœnit. disp. 21. num. 295. num. 300. & num. 312. & infra docebinus Decis. XLIX. nihilominus non debet loqui de peccato sibi in Confessione detecto, etiam si illud seiverit extra illam; quotiescumque subest periculum scandali. E- minentiss. Cardin. Turrecremata in cap. Sacerdos. de Pœnitent. disp. 6. & Toletus in Summ. lib. 3. cap. 16. num. 10.

Igitur Religiosi tenentur confiteri sua peccata Con- fessariis approbatis, & deputatis per eorum Superio- res, ac Prælatos; neque alios possunt adire, nisi in tribus casibus. Primus est, quando de licentia suorum Superiorum iter agunt; nam ex Privilegiis Aposto- licis Religiosi itinerantes facultatem habent eligendi sibi in Confessarium quemlibet Sacerdotem; ut con- cessit Innocentius VII. Dominicanus; Sixtus IV. Franciscanus; quorum Privilegiorum verba ponit Confectius pag. 3. & fol. 78. Bordonus Var. resol. d. part. 1. resol. 34. num. 2. ac Tamburinus de Jure Abbatum tom. 2. disp. 6. quæst. 6. num. 7. Alter casus est, quando Superior alicujus Monasterii graciosè con- cedit sibi subdito, etsi permanenti in Monasterio, ut possit confiteri peccata sua etiam Confessario extrane- o; nam per hanc concessionem censetur illum in confessorium deputare, & jurisdictionem ad absolven- dum prædictum subditum impertiri, ut differit, & probat idem Bordonus d. part. 1. resol. 4. num. 3. & resol. 34. num. 19. Tertius casus est, quando Religiosi vadunt ad Pœnitentiaris Papæ. Lezana d. tom. 1. cap. 18. num. 26. & Bordonus d. resol. 34. num. 59. Sed de his Papæ Pœnitentiariis plura dicentur infra in Decis. XLVIII. Cæterum, quia circa utrumque casum Moralitæ promovent plura dubia, que potiora sunt veniunt hic breviter referenda. Itaque

Primum dubium est: An Religiosus itinerans, vel qui domi manet, sed habet licentiam à suo Superiore con- fiteri peccata quocumque voluerit, possit eligere sibi in Confessarium simplicem Sacerdotem sine Regularum sive Sæcularum, à nullo Prælato, vel Episcopo appro- batum. Ad hoc dubium respondet negativè Miranda in Manuali Prælat. Regul. tom. 2. quæst. 33. art. 6. ea ratione, quia de jure communi, & de consuetu- dine universali, quæ ante Concilium Tridentinum vige- bat, nullus Religiosus poterat confiteri peccata sua, nisi Sacerdoti approbato per ipsius Prælatum, vel Regularem, si ille Sacerdos Regularis erit; vel per Episcopum, si fuerat Sæcularis. Ergo multò minus poterit eligi in Confessarium Sacerdos simplex à ne- mine approbato post Concilium Tridentinum, à quo tanta energia requiritur idoneitas, & approbatio in audiendo Confessiones. Confirmatur ac exemplo Episcoporum, qui ante ipsum Concilium Tridentinum poterant confiteri peccata sua cuilibet Sacerdoti etiam non

6 non approbato per text. in cap. fin. de Pœnitent. & Remiff. Sed post prædictum Concilium tenentur confiteri vel approbato à seipsis in eorum Diœcesibus, vel ab Ordinario loci, ubi reperiuntur, quando volunt confiteri; et hæsitantibus de hoc Cardinalibus in Congregatione, respondit Gregorius XIII. teste Diana, & cum eo pluribus DD. quos allegat part. 3. tract. 2. resol. 3. num. 2. reposita in Coordinato tom. 7. tract. 1. resol. 92. quibus ego addo Nicolium Canonic. Lucubrat. tom. 2. lib. 5. tit. 38. num. 10. pag. 236. col. 2. ubi ita scribit: Sed an Episcopus vigore Privilegii, de quo in cap. fin. de Pœnitent. & Remiffion. possit eligere Sacerdotem sibi non subditum, qui non fuerit à proprio Ordinario antea approbatus? S. D. N. Gregorius XIII. audita relatione Sacre Congregat. 2. Decemb. 1582. respondit, Non posse. In Congregatione nihil de hoc resolvi poterat, quia vota fuerant paria. Unde Episcopus extra suam Diœcesim non potest confiteri neque Regulari, qui non sit approbatus ab Ordinario loci. Idem docet, ac tenet post longam disputationem Fagnanus in d. cap. fin. de Pœnitent. & Remiff. num. 62. ubi eandem negativam opinionem procedere probat circa personas Eminentissimorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, qui sibi Confessorem eligere non valent, à suo Ordinario non approbatum. Quapropter neque simplex Religiosus vel iter agens, vel licentiam habens à suo Superiore confitendi cui maluerit, poterit sibi eligere Sacerdotem non approbatum. Affirmativam tamen sententiam tenent communiter Theologi infra citandi; quam mordicus defendit Bordonus d. part. 1. resol. 34. num. 2. ubi eam propugnat pluribus argumentis; & præcipue quia in Privilegiis concessis de hac electione per Innocentium VII. & Sixtum IV. nulla fit mentio de dicta approbatione, quam Pontifices illi expressissent, si eam necessariam reputasset; prout ipsam nunc exprimit in Bulla Jubilæi, ubi loquuntur de Confessario eligendo per Religiosos, dicentes, quod sit approbatus à locorum Ordinariis. Ac etiam quia eatenus in aliis necessaria est approbatio Ordinarii, ut per eam electus recipiat Jurisdictionem absolvendi pœnitentes; sed hæc Jurisdictio tribuitur à Prælati Regulari, quando dat licentiam suo subdito, ut se subiciat Sacerdoti per eum eligendo in confessarium; siquidem etiam si ille confessarius haberet approbationem, & Jurisdictionem à suo Ordinario, nil valeret respectu hujus Religiosi tanquam exempti, & extra spheram Episcopalis potestatis, vel cujuscumque alterius Prælati, nullum jus habentis in Religioso eligentem; & tandem quia ante Concilium Tridentinum vigore cap. Omnis utriusque Sexus. De Pœnit. & Remiff. qui habebat licentiam à suo Ordinario, vel Parocho confitendi alteri Sacerdoti, poterat, quem malebat, et si à nullo approbatum, eligere: idem hanc opinionem amplectuntur DD. propè innumeri, quos citat, & sequitur Diana part. 3. tract. 2. resol. 3. num. 3. & in addit. resol. 4. num. 6. Item part. 4. tract. 4. resol. 3. Nec non part. 9. tract. 8. resol. 33. Quæ quidem resolutiones collocatæ reperiuntur in ejus opere Coordinato d. tom. 7. resol. 92. resol. 96. resol. 97. & resol. 98. Alios plurimos cumulat Bordonus ipse d. resol. 34. num. 3. quibus consentit Lezana in Summa d. tom. 1. cap. 18. num. 27. & passim alii multi Scriptores Regulares.

8 Cæterum, veritatis amore ductus, cogor ab hac affirmativa opinione discedere, & ei non assentire, etsi tanta Moralitatum cætera stipata; imò illam expressè impugnet; quandoquidem rationes consideratæ per Bordonum (salva reverentia tanti Viri, cujus scripta aliis apud me magnam habent venerationem) non sunt veræ de jure; nam, ut ab ultima incipiam, falsum est, quod ante Concilium Tridentinum qui habebat licentiam à suo Superiore eligendi sibi confessarium, possit sibi eligere simplicem

Sacerdotem à nemine approbatum; totum enim contrarium testatur Glossa in cap. Omnis utriusque Sexus, in Verbo, alieno Sacerdoti. De Pœnitent. & Remiff. nec non in Clem. 1. Verbo, Speciali. De Privilegiis: utrobique advertit in tali casu eligendum fuisse Sacerdotem habentem ordinis executionem; & à suo Superiore ad confessiones audiendas approbatum. Glossæ autem opinio prævalet, & antepositur opinionibus quorumcumque Doctorum, ut plene probat Fagnanus in cap. Cum Vos in fin. De Offic. Ordin. & notat Calcaneus conf. 6. num. 5. & 6. maxime quia in præfenti casu Doctrina Glossarum supradictarum fundatur in dispositione Sacrorum Canonum antiquorum, videlicet in cap. Adscimus. §. Ecce in hoc. & in cap. Generaliter. §. Hoc idem. 16. q. 1. ubi ore rotundo dicitur, quod nullus Sacerdos sive Secularis, sive Regularis administrabat Sacramentum Pœnitentiæ, nisi approbatus ad hoc munus per suum Superiorem, & per Episcopum. Hoc idem affirmat antiqui Canonistæ, inter quos Abbas in d. cap. Omnis utriusque sexus. num. 14. Cardinalis Zabarella Patavinus, per antonomasiam Cardinalis appellatus, in d. Clem. 1. de Pœnit. q. 33. & in alia Clem. 1. q. 14. De Offic. Vicar. nec non Butrus in eod. e. Omnis utriusque sexus. num. 39. quos refert, & eorum attestationem confirmat ipsemet Fagnanus ibid. n. 10. & num. 53. unde fit, ut his Canonistis potius, quam Moralistis, seu Scholasticis Theologis sit deferendum, cum agatur de Sacrorum Canonum interpretatione; ut novissimè advertit Eminentiss. Cardin. de Luca in Annot. ad Concil. Trid. disc. 26. num. 24. & in tractatu de Matrimum. disc. 3.

Hinc, ut ad rationes Bordonianæ redeam, neque prima vera est, quam ipse considerat; videlicet, quod Innocentius VII. in Privilegio concessit Religiosis pro hac electione confessarii, nullam faciat mentionem de eligendi approbatione; quamvis enim expresse, & per hoc vocabulum non loquatur, implicite tamen ipsam approbationem supponit, dum ait: ut si aliquem Presbyterum idoneum, ex Professoribus dicti Ordinis habere non possint, quemcumque alium idoneum, & discretum Religiosum, vel Secularem in eorum confessorium eligere valeant. Per illa verba idoneum ex Professoribus dicti Ordinis, utique denotat Confessarium expositum ad excipiendas Religiosorum confessiones, & per consequens à suis Superioribus approbatum, & judicatum idoneum. Eo autem deficiente, per subsequentiâ verba, quemcumque alium idoneum, & discretum Religiosum, vel Secularem, &c. utique insinuat præcedentem ejus approbationem; quod nemo dici possit idoneus ad confessiones audiendas, qui à suo Superiore non sit examinatus, & approbatus; prout de idoneitate personæ tradunt Menochius de arbitr. Jud. casu 142. num. 2. & 4. ac Gratianus Disceptat. for. cap. 289. num. 12. Idcirco modernis temporibus in Bulla Jubilæi apposita est expressè approbatio confessarii eligendi per Religiosos, non fruissent tanto beneficio, si eligant non approbatum; & in tacitam condemnationem non rectè opinionis afferentis posse eligi non approbatum ab habente licentiam confitendi cui maluerit; esset enim prædicta approbatio necessaria, quamvis Bulla Jubilæi illam non exprimeret; ut ex mente Sacre Congregationis Concilii testatur Fagnanus in cit. cap. Omnis utriusque sexus num. 18. de Pœnit. & Remiff. & cum sit explosa hæc opinio eligendi non approbatum in Jubilæis, censetur rejecta etiam in aliis electionibus de licentia Prælati; nam lex corrigens in uno ex correlativis, corrigit etiam in alio. l. fin. §. ibi Bartol. & DD. Cod. de Indicta Viduit. tollent.

Pariter nihil concludit ratio Jurisdictionis ad absolvendum Religiosum, quam confert Prælati ejusdem Religiosi eligentis; & necesse non est, ut conferatur confessario electo vel per Episcopum, vel per

12 ejus Superiorem; quia esto, quod ita fiat, non est satis sola Jurisdictio sic attributa electo, quando ipse non sit factus idoneus ad exercitum illius Jurisdictionis per approbationem, à proprio suo Superiore de ejus persona faciendam; duo enim sunt impedimenta auferenda à Sacerdote confessiones audituro; defectus scilicet Jurisdictionis, & idoneitatis: tollitur primum per Jurisdictionem concessam à Superiore Religioso, mediante licentiâ ei data, ut confiteatur cui velit; sed remanet secundum, quod per solam approbationem idoneitatis, à proprio Superiore electi obtinendam, auferri potest. Igitur hoc secundo impedimento remanente munus confessarii exercere non potest arg. vix. in cap. Ex tuarum. De Usu palii; & cap. Pœnoralis. De Privil. quoniam in puncto considerat Fagnanus ubi supra num. 7. & 8.

Quapropter est omnino tenendum, quod prædicti Religiosi itinerantes, vel extra Monasterium de Prælatorum suorum licentiâ manentes, si habeant facultatem ab ipsis eligendi sibi confessarium, debeant eligere Sacerdotem approbatum ab ejus Superiore, & confessionibus audiendis idoneum, atque expositum; tum quia hujusmodi Religiosus non debet esse confessum, quod non permittitur Episcopis, & Cardinalibus; tum quia nimis irrationabile esset, quod simplex Religiosus, & qui esset illiteratus, ac idiota, haberet jus judicandi idoneum, & approbandi sibi in confessarium quemcumque simplicem Sacerdotem Secularem, vel Regularem, seipso magis illiteratum, ac magis idiotam; & forsitan qualitatibus illius capellani reperi à R. P. Suarezio, de quolocus sum supra Discif. XXXI. qui per forma absolutionis recitabat Anglicanæ Salutationem; tum etiam quia non desunt gravissimi Theologi (præter Fagnanum, & alios Canonistas supra allegatos) qui unâ cum Miranda ita docent, & sentiunt, inter quos Valvadius in Candelabro Aur. par. 1. in tit. de Confessione num. 26. in fin. & ex professo Lopez de Texeda tom. 2. Theolog. Moral. lib. 3. tract. 1. controv. 6. qu. 3. num. 71. cujus verba non transcribo, quia leguntur relata à Diana d. part. 9. tract. 8. resol. 55. que in Coordinato est tom. 7. tract. 1. resol. 98. num. 1. 2. 3. cui adheret Joan. M. Novarius in Comment. ad Constit. Clericor. Regul. in noviss. addit. q. 4. cujus opinione exasperata Diana d. part. 4. tract. 4. resol. 3. que in Coordinato residet tom. 7. tract. 1. resol. 97. vocatæ ejus rationes catapultas, & arietes.

13 Extenditur hæc inhabilitas eligendi in confessarium Sacerdotem à nemine approbatum etiam ad Prælatos Regulares, qui adinstar Episcoporum debent confiteri vel suo subdito per eos approbato; vel alteri Sacerdoti habenti à proprio Superiore approbationem ex juriibus, rationibus, ac auctoritatibus supradictis, minime attendita contraria assertione Bordonianæ, & aliorum asselarum, quos cumulat d. part. 1. Resol. 34. num. 32. & 33. & eo minus subditi possunt eligere non approbatum, quando itinerantes habent Socium Sacerdotem approbatum à Superiore suo; vel hospitantur in Monasteriis, seu Conventibus, in quibus extant Confessarii deputati; illis enim tunc tenentur confiteri peccata sua; ut concedunt Bordonus d. part. 1. resol. 4. num. 6. & antedicta Resol. 34. n. 4. & docent Tamburinus de Jure Abbat. tom. 2. disc. 6. ques. 6. num. 4. & 6. Layman lib. 3. tract. 6. cap. 10. n. 20. & Gobatus in Theol. Experim. tract. 7. n. 646. & Itaq. ubi prædicitur advertit in his casibus attendenda esse statuta Religionum; in pluribus enim Religiosis Ordinibus prohibent confiteri alteri, quam Sacerdoti ejusdem Ordinis, à Superiore designato, prout constat de P. Carthusianis, ac de Capuccinis. Et hæc satis de primo dubio.

14 Secundum dubium est: Si Religiosus neque sit iter agens, neque manens extra Monasterium, sed occasione reperitur extra claustra, puta celebraturus in

15 aliena Ecclesia (ut facit in hac Parochiali Sancti Petri de Padua Procurator Carmelitarum officialis ab annis centum, & ultra quotidianam Capellaniam institutam à celeberrimo Jureconsulto Joanne Cephalo in hac Ecclesia ante Altare majus sepulto) vel existat in Episcopo recepturus Ordinem Sacrum, & recordetur alicujus peccati mortalis; An in hoc casu prædictus Religiosus possit confiteri Regulari approbato alterius Ordinis, vel Confessario Seculari deputato per Episcopum? Respondetur Affirmative à Bordonio d. part. 1. resol. 34. num. 27. Tum quia in Privilegiis Religiosorum de non confitendo exteris Sacerdotibus excipitur casus necessitatis, qualis videtur esse antecriptus, ne Religiosus ille aut scandalum det, aut cogatur celebrare, vel communicare in mortali; & necessitas non est subiecta legibus. cap. Quanto de consuetud. & facit licitum, quod erat illicitum. cap. 4. De Regulis Jur. Tum etiam quia prædictus Religiosus est similis itineranti, & pro eo facta præsumpta licentiâ sui Superioris, ut possit alteri extraneo confiteri.

17 Tertium dubium: Si Religiosus ad conversionem habens cum Confessario sui Conventus, assumat iter ex aliqua sua necessitate, sed cum hoc fraude iter ex aliqua confidendi extraneo, An ejus confessio sit valida? Respondetur negative; & nulla erit absolutio; quia fraus, & dolus nemini debet patrocinari. cap. Sedes Apostolica. De Rescript. & Privilegium eligendi exterum Confessarium requirit, ut in itinerantibus abstitit fraus, Sorbus Verbo. Absolutio Ordin. quod ad fratres. §. 23. Bordonus d. resol. 34. num. 25. Ubi secus dicendum esse advertit, si causa iter agendi esset vera, quamvis cum animo confitendi extero; puta si arripere iter ad alibi concionandum, vel ad comparandum coram Provinciali, aut Generali ex legitimo motivo; tunc enim fraus, quæ non est principalis, sed secundaria non nocet; ut ait Navar. conf. 6. num. 4. de Convers. Confug. & facit textus in cap. Quia diversitatem. De Concess. Præbent.

18 Quartum dubium: An Religio, seu Generalis, vel Provincialis cum suis Capitulis possint prohibere has licentias eligendi exteros Confessarios Religiosos aut peregrinantibus, aut in claustris manentibus, sive subditis, sive in Prælatiura positus? Respondetur negative pro peregrinantibus, ac iter neque agentibus; quia fundantur in Privilegiis Apostolicis, quæ decet esse mansura Reg. 16. in 6. & à nemine violari. cap. Quanto. 26. de Privil. præcipue ab inferioribus. cap. Cum Inferior. 16. de Major. & Obedi. Clemens. Ne Romani. De Elect. At pro degentibus in claustris, respondendum est affirmative, & opprimum est has licentias auferre tam subditis, quam Prælati, quæ sovent libertatem peccandi, & destrunt Regularem disciplinam. Bordonus alios citans d. part. 1. resol. 34. n. 35. ubi dicit, de facto in pluribus Religionibus existere prohibitionem harum licentiarum, ut de Theatinis, ac Dominicis.

19 Quintum Dubium: An præter Religiosos prædictos extent alie persone, quæ possint confiteri peccata sua Sacerdotibus non approbatis ab Episcopo? Respondetur, extare Novitios, atque famulos, etsi laicos, continuos commensales, commorantes in Monasteriis, qui omnes possunt confiteri Confessario per solum Prælatum Regularem deputatum, prout faciunt alii Religiosi, quorum Privilegiis circa receptionem Sacramentorum fruuntur ex decreto Concilii Trident. sess. 24. de Refor. cap. 11. & sess. 25. de Regular. cap. 11. quod notat Barbosa de Jure Eccl. Univ. d. lib. 1. cap. 43. num. 205. & in Decisionibus Apostolicis Verbo. Confessarius. collectan. 202. num. 19. Lezana in Summ. tom. 2. cap. 16. n. 16. Aliter tamen est dicendum de famulis, ac laborantibus, qui die deservunt in Monasterio, sed vespere revertuntur ad proprias domos; ut decisum referat idem

idem Lezana ibidem à Sac. Congregatione. & concordat Bordonus eadem resol. 34. num. 41. Illud autem est advertendum, quod famuli laici continui commensales possunt etiam confiteri extero Sacerdoti per Episcopum approbato; sed non etiam Novitii; hi enim obligati sunt confiteri confessorio ad eorum confessiones excipiendas per Prælatos Regulares Superiores suos deputato; aliàs absolutio est invalida, ut probat Bordonus de Profess. Regulari cap. 15. quest. 18. à n. 44. & seqq. Tamburinus de Jure Abbat. d. tom. 2. disp. 6. qu. 6. num. 11. Vechius in praxi Novitior. disp. 10. dub. 3. num. 3. Megala part. 1. libr. 1. cap. 8. num. 20. & Peregrinus in d. Commentar. ad Constitutiones Clericor. Regular. par. 2. cap. 5. litt. K. quest. 8. contra quem tamquam laceratorem insurgit Diana part. 3. tract. 2. resol. 4. & part. 4. tract. 4. resol. 5. Quæ impressæ sunt in Dianæ Coordinati tom. 7. tract. 1. resol. 105. & 106. in quibus tum rationibus, tum Doctoribus demonstrat, Novitios posse validè absolvi à Confessariis per solum Episcopum approbatis; siquidem nondum sunt Religiosi, aut Religionis legibus obligati. Rationes utriusque opinionis apud eundem Bordonum, & Dianam studiosius Lector videat, ac judicet.

Sextum dubium: An Novitii, omissis proprio Magistro eorum Confessorium, ad prescriptum supra relatii Decreti Clementis Papæ VIII. saltem possunt confiteri aliis Confessariis expositis in eodem Monasterio, vel Conventu per confessionibus Professorum? Resp. Affirmative; nisi essent statuta in Religione, irritantia eorumdem Novitiorum confessiones aliis Confessariis, quam suo Magistro factas; vel nisi esset prohibitum per Prælatos iidem Confessariis eos audire; tunc enim tamquam privati Jurisdictione in Novitios, eos invalidè absolvent. Bordonus d. part. 1. resol. 4. num. 11. & 12. nec non d. resol. 34. num. 38.

Septimum dubium: Utrum juvenis nondum receptus inter Novitios, & nondum indutus habitu Religionis, sed infra paucos dies induendus, possit interim confiteri Confessorio à solo Prælo Religiosis, non autem ab Episcopo, approbato? Afirmative respondet Bordonus d. resol. 34. num. 58. quia proximè accingendus habetur pro accedendo. I. et tempore. 43. ff. Testam. milit. Idem Bordonus de Profess. Regulari cap. 12. num. 15. & 16. ubi per paucos dies intelligit unam hebdomadam ante inductionem habitus.

Octavum dubium: Quatenus Novitius esset Sacerdos. An Prælati Regularis possit eum deputare in Confessorium pro Profess. sui Monasterii? Afirmat Bordonus, quia & ipse est Religiosus subditus eidem Prælo d. part. 1. resol. 4. num. 26. dummodo iste casus non esset expressè prohibitus in Statutis Religionis. Imò Prælati Regularis potest deputare pro audiendis confessionibus Religiosorum sibi subditorum quemcumque Presbyterum Sæcularem à nullo Episcopo approbatum. Suarez in 3. p. d. Thom. tom. 4. de Sacram. Pœnitent. disp. 28. sect. 4. num. 5. & Pellicanius in Man. Regul. tom. 2. tract. 8. cap. 2. n. 2.

Nonum dubium: An Hospites laici, qui devotionis, vel recreationis causa per aliquot dies morantur in Monasterio, vel Conventibus Regularium, (ut sepè accidit in Monasterio S. Justine de Padua; vel in Eremitario Ræ RR. PP. Eremitarum Camaldulensium) possint ibidem confiteri peccata sua Confessariis Religiosis non approbatis ab Episcopo, sed à solo Prælo Regulari deputatis? Respondetur Negative ex doctrina Suarii de Religione tom. 4. tract. 3. lib. 9. cap. 3. num. 18. & Peyrini ad Constit. 1. Julii Secundi n. 93. pag. 58. & ex manifesta ratione, quia cum sint sæculares prædicti Hospites, eorum confessiones audiri non possunt, nisi ab approbatis per Episcopum loci; ideoque dum ego essem Vicarius Generalis in hoc Episcopatu Padavæ Sanctæ Memoriz Eminentissimi, ac Reverendissimi Domini mei Gregorii Cardinalis Barbadii, pluries approbavi tum RR. Monachos

Casimenses, tum RR. Camaldulenses Eremitas de Rua pro laicis Hospitibus sacramentaliter audiendis, atque absolvendis; excipitur casus gravissimæ infirmitatis, tunc enim ob morale mortis periculum quilibet Sacerdos potest eos absolvere, & ab iidem Religiosis omnia Sacramenta possunt ipsis Hospitibus ministrari virtute antiquorum Privilegiorum; quorum meminit Bullarium Casimense tom. 1. Verb. Privilegia. Verb. Pius II. num. 6. pag. 343.

Decimum, & ultimum dubium est: An viri Tertiarum, & mulieres Tertiarie, vulgò Pizzochere, possint confiteri sua peccata Sacerdotibus non approbatis ab Episcopo, sed tantummodo deputatis per Prælatum Ordinis, cujus habitum gestant? Pro resolutione præmittendum quo ad Viros Tertiarum, quod istorum tres sunt species. Alii enim portant habitum pœnitentiæ ex sola devotione, & ad consequendas indulgentias, licet vivant in sæculo, & sint uxorati, & nullam aliam habent obligationem. Alii induunt habitum, sed sine caputo, & emittunt vota simplicia castitatis, pauperatis, & obedientiæ; sed vivunt vel in propriis domibus, vel in Eremitariis. Alii vivunt in claustris sub obedientia Prælatorum, vel cum votis simplicibus, vel cum votis solemnibus Religionis. Donatus de Regularibus tom. 2. tract. 16. quest. 6. Lezana in Summa tom. 2. cap. 14. & Bordonus d. part. 1. resol. 3. num. 12. Tertiarum primæ, & secundæ speciei tenentur confiteri Sacerdotibus approbatis ab Episcopo. Tertiarum tertie speciei contentur deputatis per Prælatum Monasterii, seu Conventus, in quo degunt. Ratio primi dicti est, quia Tertiarum primæ, ac secundæ speciei non sunt Religiosi, sed sæculares, ac laici; ut tradit Menochius de Arbitr. Judic. casu 16. num. 7. Carolus de Grassis de Eff. Clericat. eff. 1. à n. 92. & aliis DD. congestis ostendit Sepellus Decif. II. num. 22. Ideo non sunt audiendi Moralitè contrarium scribentes; siquidem contra eorum doctrinam respondit Sacra Congregatio Episcoporum die 23. Novembris 1582. per litteras, quas refert Pignatellus tom. 7. Consult. 8. num. 43. conceptas his verbis ab Episcopo, in quo de hoc dubio fuerat consultata: V. S. non permittat in modo alicui, ubi i Tertiarum se confesso, se non a quelle persone, che sono state ammesse alle Confessioni da Lei; etiam dicit, che sino Frati, perché nuno dee confessare senza l'approvazione dell'Ordinario; & expressè prohibuit eadem Sacra Congregatio Fratribus Monasterii Sancti Dominici de Lugò Immoletis Diocesis, ut differret idem Pignatellus in tom. 3. Consult. 34. in fine, adeo ut nunc ne las sit contrarium asserere. Illi verò tertie speciei contentur Confessariis deputatis per Prælatos Regulares, cum hac differentia, quod si tria vota Religionis solemnia emiserint, non possunt sine licentia sui Prælati eligere alium Confessarium; si autem vota tantum simplicia fecerint, valeant confiteri tam Confessario Monasterii, quam extero; & ita intelligendi sunt Theologi Regulares de Confessionibus Tertiariorum loquentes. Bordonus Var. Resol. d. part. 1. resol. 34. num. 40. & 44. & clarius part. 2. Resol. 75. num. 54. Lezana d. tom. 2. cap. 14. num. 34. Novarius in Summa Bullar. part. 2. Comment. 47. num. 6. & Lantulca de Privil. Regular. Verb. Tertiarum num. 2.

De Mulieribus Tertiarum respondebo in Decisione sequenti.

DE G E S I O X L.

A R G U M E N T U M.

Confessariis Regulares non approbati ab Episcopo non possunt audire confessiones Mulierum Tertiarum, quæ vulgò dicuntur Pizzochere. Harum duo genera. Conditions, quibus Tertiarie sunt ab Episcopis permittendæ. Plura de his Tertiarum

riis scitu digna. Qua pena plectendus Regularis audiens earum confessiones sine approbatione Episcopi?

S U M M A R I U M.

- 1 Tertiarum Mulierum duo genera, Et quæ?
- 2 Tertiarie collegialiter viventes sine clausura prescripta.
- 3 Bæque quænam fuerint? & cur damnata?
- 4 Jესuitis quænam fuerint? & cur suppressæ?
- 5 Mulierum adunantia sepè destructa à S. Congregatione.
- 6 Tertiarie permittuntur in domibus consanguineorum suorum cum septem conditionibus. Et quæ?
- 7 Tertiarie possunt contrahere Matrimonium.
- 8 Tertiarum Confessiones quinam possunt audire?
- 9 Tertiarie Patavii S. Rosæ, S. Antonii, S. Francisci.
- 10 Tertiarie collegialiter viventes non sunt Religiosæ.
- 11 Paulus Vallaresso Episc. Concordiam laudatus.
- 12 Confessarius non approbatus audiens Confessiones, quomodo puniatur?

Pro resolutione suprapositi dubii, Quibus Confessariis possunt, ac debeant confiteri sacramentaliter Mulieres Tertiarie, vulgò appellatæ Pizzochere.

Præmittendum est primò, quod nostris temporibus, & in his nostris regionibus harum mulierum Tertiarum duo sunt genera. Unum illarum, quæ vivunt in domibus suorum parentum, deferentes habitum Pœnitentiæ; Alterum illarum, quæ collegialiter vivunt, vestitæ more Monialium, sub obedientia Prælatorum Regularium, absque tamen clausura.

Præmittendum est secundò, quod licet Tertiarie hujus secundi generis ex convenientia, ne dicam incuria) Episcoporum in pluribus Civitatibus, & Castellis subsistant; tamen sunt prescriptæ per Pontificiam Constitutionem 8. B. Pii Quinti de Anno 1556. incipiens. Circa Pastoralis Officii, in qua sanctum est, ut prædictæ Mulieres Tertiarie vel se subjiciant perpetuæ clausuræ, & vota solemnia Religionis emittant; vel non permittant vivere collegialiter, ob periculum scandalorum ex ingressu hominum ad illas. Donatus de Regularibus tom. 2. tract. 17. quest. 1. num. 10. & 11. Idem tom. 4. tract. 14. quest. 17. n. 4. Bordonus Var. Resol. part. 2. resol. 75. num. 50. & Lezana in Summa tom. 2. cap. 14. num. 38. ubi refert, sepè declaratum fuisse à S. Congregatione Episc. & Regular. hujusmodi mulierum collegiale esse omnino extinguendam; quod scribit Piascius in Prælo Episc. part. 2. cap. 3. art. 7. num. 12. Peyrini tom. 1. ad Constit. 4. Sixti IV. §. 7. num. 35. Barbosa in Decif. Apostol. Verb. Tertiarie num. 4. & novissimè Illustrissimus, ac Reverendissimus Episcopus Cripinus (cujus humanissima conversatio Romæ mihi fuit contigit anno 1667.) in suo eruditissimo tractatu De Visitazione Pastoralis part. 2. §. 42. num. 164. Nixim enim mulieres absque clausura congregatæ afficiunt Ecclesiam per omnia serè tempora. Clem. Cum de quibusdam. De Relig. Domic. in qua damnatur congregatio Beguinarum, quæ erant feminæ sic dictæ, vel à Sancta Bega loresse S. Gelonidis, vel à Lamberto Bego Sacerdote Ledentini, magno pietatis viro; quarum Beguinarum errores, & hæreses referuntur in Clem. Ad nostram. De Hæretic. Ac eadem de Causa Sacra Congregatio Episcoporum Anno 1617. 7. Martii commisit Archiepiscopo Bononiensi; prout etiam die 1. Augusti ejusdem Anni Episcopo Forliveniensi, ut remitteret ad domos suas quasdam Mulieres, ac Virgines congregatas, spiritualem vi-

tam simul acturas. Pignatellus tom. 2. Consult. 65. n. 4. & Urbanus Papa VIII. Anno 1630. per suam Constitutionem CX. in tom. 4. Bullar. Rom. incipiens. Pastoralis, &c. Suppressit, ac destruxit Congregationem quarundam Mulierum, ac Virginum, quæ assumpto nomine Jესuitiarum, & creata sibi Præposita una earum, in eju manibus vota obedientiæ, castitatis, ac pauperatis emittebant, sub prætextu zeli animarum divagabantur cum summo pudoris detrimento, opera, quæ nisi doctissimis viris convenirent, assumentes, ut latius in dicta Constitutione. Pariter Anno 1636. 22. Augusti in una Florentina Sacra Congregatio Episcoporum; nec non Sacra Congregatio Concilii in una Comen. die 23. Febr. 1647. prout etiam in una Mediolanen. 16. Aprilis 1653. ac pariter in una Cosentina die 27. Novembris ejusdem anni, præcepit, ac mandavit suppressionem familiam adunantiarum Mulierum, ut legitur apud Emin. Card. de Luca in tractatu de Jurisdictione disc. 45. num. 9.

Præmittendum tertio, quod Mulieres Tertiarie permittuntur recipere habitum de Pœnitentia à Regularibus, & illum deferre, habitando, & vivendo in singillarum in domibus suorum consanguineorum ex Decreto Sacræ Congregationis; sed cum septem conditionibus. Prima, ut habeant saltem annos quadraginta. Secunda, quod non mendicent, sed habeant ex proprio, undè honestè vivant. Tertia, quod sint probatæ vitæ. Quarta, ut non habitent cum aliis viris, quam eum suis consanguineis, vel affinis primi gradus. Quinta ut non admittantur ad habitum, nisi de licentia Episcopi, qui eam denegare debeat, si prædictæ conditiones deficient. Sexta, ut Tertiarie inducæ habitu de Pœnitentia abintineant à velo Monastico, & bavaro, vulgò Sotogola, & à scapulari dicto vulgariter la Pazienza. Et Septima, ut faciant simplex votum castitatis, ac vitæ cælibis. Ita Sacra Congregatio in suo Decreto diei 20. Decembris. 1616. quod referunt Naldas in Verb. Clausura num. 7. Lezana d. tom. 2. cap. 14. num. 29. & seqq. Tamburinus de Jure Abbatiarum disp. 7. quest. 3. num. 7. & Bordonus part. 2. resol. 58. n. 30. nec non resol. 75. num. 19. & 20. Advertentes earundem Tertiariorum votum esse simplex, ideoque illas posse validè contrahere Matrimonium; strictè enim, & rigorosè loquendo non sunt personæ Religiosæ, sed Sæculares, ac Laicæ, circa quas magna est altercatio Doctorum; utrum gaudeant privilegio Fori, ac Canonis? ut videtur est apud Datatum de Regularibus. d. tom. 2. tract. 17. qu. 3. n. 8. & 16. ac etiam tom. 4. tract. 14. q. 8. num. 4. ubi plurimos allegat pro utraque opinione, & eisdem antedictis septem conditionibus fultitas gaudere tantum privilegio fori, responsum fuisse à Sacra Congregatione Anno 1638. scribit Pignatellus tom. 4. consult. 119. num. 2. At una ex iidem conditionibus deficiente non sunt exemptæ à Jurisdictione Episcopi. Bordonus d. part. 2. resol. 58. num. 30.

His ita præmissis, pro resolutione propositi dubii dicendum est, quod etsi antiquitus mulieres Tertiarie vigore Privilegiorum Regularium, ab ipsis possent recipere omnia Sacramenta, & eis confiteri, nihilominus post Concilium Tridentinum Regulares non possunt audire confessiones earum, nisi sint approbati ab Episcopo pro audiendis confessionibus personarum sæcularium, ut pluries respondit Sacra Congregatio Concilii; & præcipue dicta die 20. Decembris 1616. his præcis verbis: Sacra, &c. Sæpius censuit, minime possit Sacerdotes Regulares Mulierum tertii Ordinis, quas de Pœnitentia, vel Bizzocebas vocant, Confessiones Sacramentales audire, nisi fuerint ab Ordinario approbati ad Confessiones personarum Sæcularium audiendas; &c. Prosequitur deinde Sacra Congregatio decretando circa alia Sacramenta, & circa Sepul-

Sepulcrum eorundem Tertiariarum, prout in ipso Decreto; quod integrum transcribunt, præter supradictos DD. ipse Tamburinus de Jure Abbatissar. d. disp. 7. qu. 3. n. 7. Antonellus de Regimine Mil. Eccl. lib. 7. cap. 12. n. 13. Lantufca, & Nicolius Verb. Tertiariæ. Fagnanus in cap. Omnis utriusque sexus. n. 64. de Pœnit. & Remiss. ac novissimè Pax Jordanus tom. 2. lib. 7. tit. 13. nec non Pignatellus cit. tom. 3. Consult. 34. n. 29. Qui omnes concorditer docent, & tenent, non posse Tertiarias absolvi à peccatis per Confessarios Regulares, ab Episcopo non approbatos; neque recipere ab eisdem Sacram Eucharistiam in Paschate; ea inconcussa ratione, quia Tertiariæ sunt personæ Sæculares.

Neque juvaret Regulares Confessarios non approbatos per Episcopum, si dicerent, supradictum Decretum Sacre Congregationis esse intelligendum de mulieribus Tertiariis, seu Pizzocheris degentibus singillatim in domibus consanguineorum, non autem de illis, quæ collegialiter vivunt sub obedientia, ac directione eorundem Regularium, emissis tribus votis obedientiæ, paupertatis, ac castitatis, quales hic Patavi sunt illæ Sanctæ Rosæ, Sancti Antonii, ac Sancti Francisci, quasi sint penitus exemptæ, ac omnino Religiosæ, cum vivant adinstar Monialium, ac communiter vocentur Moniales. Nam responderet dupliciter. Primò, quòd si ipsi Regulares non approbati ab Episcopo non possunt audire confessiones mulierum Tertiariarum viventium in domibus privatis cum suis consanguineis, & cum præhabitis septem conditionibus; quæ sunt legitime Tertiariæ, ac permixtæ ab Apostolica Sede; multò minùs poterunt absque Episcopi approbatione audire confessiones collegialiter viventium, quæ sunt Religiosæ spiritaliter, illegitime proscriptæ à Sancta Sede, & omnino subiectæ Episcopali Jurisdictioni. Secundo responderetur, quòd dato, & non concessio, quòd reputarentur Moniales, ac mulieres Religiosæ, & gauderent privilegiis Monialium, adhuc nullus earum confessiones audire posset, quia ab Episcopo non esset pro eisdem audiendis specialiter approbatus, juxta Bullam Inscrutabili, &c. Gregorii Papæ XV. ut diximus supra Decis. XXXVIII. num. 31. & de qua tractant Antonellus de Regim. Mil. Eccl. lib. 17. cap. 12. n. 10. & 11. Barbosa in Collect. DD. ad Concil. Trident. sess. 25. de Regularibus cap. 10. num. 11. Novarius in Summ. Bullar. part. 1. Comment. 66. num. 31. & Bordonus d. part. 1. resol. 7. num. 67. & resol. 36. num. 71. & seqq. Idcirco à primo ad ultimum mulieres Tertiariæ sive cum suis consanguineis viventibus, sive collegialiter commorantes confiteri non possunt peccata sua nisi Sacerdotibus approbatis ab Episcopo; neque alligati possunt à Regularibus Privilegia in contrarium, cum jam sint omnia revocata; ac extincta circa Sacramentalia Confessiones personarum secularium; tum a Constitutione Pii IV. confirmatoria Concilii Tridentini, tum ab illa Urbani VIII. de Anno 1629. per nos recentia supra in d. Decis. XXXVIII. num. 9. & advertit Laurentus de Franchis de Controv. inter Episc. ac Regular. part. 1. num. 1338.

Qua doctrina irrefragabili attenda, cum olim Illustrissimus, ac Reverendissimus D. Paulus Valaresio Episcopus Concordiensis, (zelo, pietate, ac vigilantia nulli antistiti inferior, excerptus è Seminario Episcoporum, scilicet è Capitulo Paduano, in quo Canonici Coadjutores munere diù portitus, charus nimis erat Eminenti ac Rever. Præsuli Gregorio Cardinali Barbado, cujus Patroales labores, ac industriam tunc edocuis, nunc mirificè in regimine nobilissimæ, ac anti quissimæ illius Concordiensis Ecclesiæ imitatur, atque exercet;) cum inquam, anedidit Ordinarium Concordien. à me olim requisiverit, an posset punire Regularem, qui ausus fuerat absque ejus approbatione Mulierum Tertiariarum con-

fessiones audire? & qua pœna? respondi, ex dictis per eundem Laurentum de Franchis d. part. 1. num. 1434. haberi, quòd aliis in casu consimili à Curia Archiepiscopali Neapolitana Regularis fuit carcatus, & deinde suspensus à Divinis per tres Annos; potest enim Episcopus pro suo arbitrio hos ausus reprimere, & coercere etiam aliis pœnis, ut permittit ex Regularibus Rodriguez Q. Q. Reg. tom. 2. quest. 28. art. 1. & 2. Theausus de Pœnis part. 2. Verb. Absolutio cap. 2. in fine, & ex Canonistis Bellettus part. 2. de Pœnis Cleric. §. 30. num. 2. Fagnanus in cap. Sant. il. 2. num. 27. 45. & 55. de Pœnit. Judic. Deleg. & novissimè docet Illustrissimus Episcopus Crispinus De Vist. Pastor. part. 1. §. 15. num. 6.

Adverti tamen prælaudatum Episcopum, ut procederet servato juris ordine, idest priùs formato processu, & probata auditione Confessionum absque Episcopali approbatione; deinde citato ipso Regulari Confessario ad personaliter comparandum, & se excusandum super eodem delicto eorum ipso Illustrissimo, ac Reverendissimo Ordinarium Concordiensis tamquam Sedis Apostolicæ Delegato, ac tradita per Piascium in Praxi part. 2. cap. 3. art. 6. n. 79. ubi jura, & DD. Nisi timor esset de fuga; qua tunc posset Episcopus statim procedere ad capturam, & carcerationem delinquentis, ex doctrina Menochii de Arbitrar. Judic. casu 180. n. 22. & Farinacci de Carcerib. quest. 27. à n. 73. & seqq.

DECISIO XLI.

ARGUMENTUM.

Tractat præfens Decisio de Confessariis Monialium Episcopo subditam. De Origine Monasteriorum, & eorum Clausuræ indignantur Confessarium Monialium qualitates, ac requisiti. Cautelæ præscriptæ ab Innocentio Papa XI. in audiendis confessionibus Monialium negotiantium. Deciditur discussus casus Monialis confitentis crimen reservatum; sed prohibentis Confessario accedere ad Episcopum pro facultate eam absolventem, ob jutum, ac probabilem timorem manifestationis sui ipsius, infamiae, atque scandalorum.

SUMMARIUM.

1. Moniales variis nominibus nuncupata. Earum exordium.
2. Clausuræ Monialium initium sub Bonifacio VIII.
3. Confessarii Monialium Ordinarii, & Extraordinarii. Eorum etas, & qualitates.
4. Parochi an possint esse confessarii Monialium? & an Regulares?
5. Moniales nulli possunt confiteri, nisi Confessario sibi assignato.
6. Jubilæi tempore cui consistantur Moniales? Et cui Novitiæ, & Puellæ?
7. Confessarius Extraordinarius quoties dari possit? & an uni soli Moniali?
8. Monialis obligatio circa frequentiam Sacramentorum; & an teneatur confiteri Extraordinario?
9. Infrimæ Monialis confessio qua cautela sit audienda?
10. Confessarii Ordinarii Monialium expleto triennio statim auferendi.
11. Confessario quid agendum, dicente Moniale se habere casum reservatum, & nolle cum ire ad Episcopum pro facultate absolventi?
12. Casus reservati Apostolica Sedi quinam sint? Et qui Episcopo? num. 13.

14. Episcopus absolvit ab omnibus casibus reservatis occultis.
15. Pœnitens non est manifestandus petendo licentiam pro casu reservato.
16. Litteræ S. Pœnitentiariæ impetrande pro casibus reservatis Monialium.
17. Leander Coloredus S. R. E. Cardinalis laudatus.
18. Confessarius absolvit à reservatis, si pœnitens non potest ire ad Superiorem.

Post explicitas condiciones eorum, qui Religiosorum confessiones possunt audire; convenit, ut breviter tractemus etiam de qualitatibus Confessarium, qui ad excipiendas Confessiones Monialium deputantur; & quoniam Moniales aliæ sunt immedie Episcopi subiectæ; aliæ verò exemptæ, ac subditæ vel Sedi Apostolicæ, vel Regularibus; idcirco in præsentis Decisionis de primis loquemur; de secundis in Decisione sequenti.

Moniales, (quæ etiam Monachæ, Deo dicatæ, Sponsæ Christi velatæ, ac aliis gloriosis nominibus per SS. Patres sunt appellatæ; quos recenset Tamburinus de Jure Abbatissar. disp. 7. quest. 1. num. 1.) suam originem habuerunt ab exordio Ecclesiæ sub Magisterio Deiparæ, quæ Sanctam Martham, ac alias Virgines educit, se cœlesti Sponsulo Filio suo confectare; & sub eruditione Apostolorum, à quibus Cœnobium Virginum Sacrum per univèrsam Orbem fuerunt constructa, ut probat idem Tamburin. d. quest. 1. à num. 5. & seqq. & in tractatu de Jure Abbatum tom. 1. disp. 2. quest. 10. nec non Lezana in Summa tom. 6. ad Marc Magnum Carmelitar. §. 33. num. 262. Cumque successivis temporibus per totam Ecclesiam ingens esset Sanctimonialium numerus, custodiebantur in innocentiis, ac sanctitate vitæ absque præcisa lege clausuræ; quamvis clausuræ sub custodia solius Abbatissæ viverent usque ad tempora Bonifacii Papæ VIII. ut exemplis Historicis demonstrat idem Tamburin. de Jure Abbatissarum disp. 18. quest. 2. ubi advertit, quòd invalentibus hominum iniquitatibus, præcipuè ob Principum discordias, & bello-rum incendia, prædictus Bonifacius VIII. in principio sæculi XIV. per Constitutionem suam, quæ legitur in cap. Periculoso. De Statu Regular. in 6. ad tuendam honestatem Sacram Virginum, eisdem indixit perpetuam Clausuram, quam denud præcepit Concilium Tridentinum sess. 25. de Regul. cap. 5. & postea eandem legem sub gravissimis pœnis confirmavit Summi Pontifices S. Pius V. & Gregorius XIII. quorum Bullas de hac re transcribit idem Tamburin. d. disp. 18. quest. 3. & in eis tam Episcopi, quam Prælati Regulares stricte ad illam servari faciendam onerantur.

Igitur Moniales nunc in perpetua clausura viventibus deputandi sunt per Superiores earum Confessarii Sacerdotes, qui eas Sacramentaliter audiant, & absolvant, aliisque Sacramenta illis ministrent; & agendo de Monialibus immedie subiectis Episcopo; ad ejus Pastorale Officium spectat deputare hujusmodi Confessarios ordinarios, & extraordinarios; hos bis, vel ter in anno; illos, qui per triennium durent, ad præscriptum ejusdem Tridentini Concilii d. sess. 25. de Regular. cap. 10. & sint viri scientia, prudentia, ac pietate præditi; talesque tunc censentur, quando sufficienti doctrina Sacrorum Canonum, ac Theologiæ eruditi, constituti rependantur in ætate annorum 45. vel saltem 40. ut ex Sacre Congreg. Decreto scribit Polaccus 2. part. Vacat. Epidem. De Conf. Monial. num. 3. & ex Concil. Provinc. Mediol. notat Illustriss. Crispinus de Vistat. Pastor. part. 2. §. 42. num. 46. & sciunt retrahere Sanctimonialia à malo, idest à dissonantibus inter se, amicitiaque cum aliis, & De Sacramento Pœnitentiæ.

cas docere bonum, scilicet dirigere per viam Christianarum virtutum; & præcipuè si ipsimet Confessarii avaritiam odio habentes penitus abstinerent à muneribus, & meminerint id, quod S. Laurentius Justinianus ajebat, honestè, Confessionem non esse Conversationem, ut nervosè infinuat in prædicta Vistat. Pastor. d. §. 42. num. 46.

Porro licitum non est Episcopis deputare Parochos in Confessarios ordinarios, vel extraordinarios Monialium; quia ipsi debent vacare confessionibus suorum Parochianorum, ac eisdem administrare Sacram Eucharistiam diebus festis; nec satis est supplere per Capellanos, nam obligatio Parochorum est personalis, & eis non licet deserere proprium pro appellativo; & ita desitum est à Sacra Congregatione die 10. Aprilis 1615. teste Bordonus d. resol. 118. num. 6. Lucerna Regular. V. Confessarius. num. 13. Barbosa ad d. sess. 25. cap. 10. num. 18. Similiter ex decretis ejusdem Sac. Congregationis fas non est Episcopis mittere Regulares tamquam Confessarios ordinarios, vel extraordinarios ad audiendas Monialium confessiones, ut legitur apud eundem Barbosam de Jure Eccles. Univ. libr. 1. cap. 44. num. 127. & Tamburinum de Jure Abbatissar. disp. 16. quest. 2. num. 4. & utrumque exactè observabat Eminentissimus ac Reverendissimus D. meus Cardinalis Gregorius Barbadius in hoc Episcopatu Patravino; & indè erat, quòd in omnibus Parochialibus Ecclesiis hujus Civitatis florebat devotio secularium per assistentiam Parochorum in Sedibus Confessionalibus, festivis diebus, juxta præceptum ejusdem Eminentissimi Antistitis; quæ quidem devotio cessat Parochis discedentibus; & ut praxis demonstrat ruit etiam exercitium Doctrinæ Christianæ puerorum, quæ excusantibus Parochis circa propriam familiam ob occupationem, quam habent in Sanctimonialium confessionibus.

Debent itaque Moniales confiteri peccata sua Confessariis, unicuique Monasterio earundem individualiter deputatis, adeò ut si consistant Sacerdoti pro secularibus approbato, vel alteri Monasterio constituto, vel suo ordinario, seu extraordinario, cujus deputatio sit finita, nulla esset absolutio ob Jurisdictionis defectum; nam desinit Clemens Papa X. in sua Bulla In superna, (de qua supra in Decis. XXXVIII. num. 32.) Approbatus ab Episcopo ad personarum secularium confessiones audiendas nequaquam censeri approbatus ad audiendas confessiones Monialium sibi subiectarum; sed egrè, quoad hoc speciali Episcopi approbatione; atque approbato pro audiendis confessionibus Monialium unius Monasterii minimè possit audire confessiones Monialium alterius Monasterii. Iidemque Confessarius semel deputatus, atque approbatus ab Episcopo ad Monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputatione, in vim approbationis hujusmodi, illarum confessiones audire; sed toties esse ab Episcopo approbandos, quoties casus deputationis contigerit. Et est tam insuperabilis hæc inhabilitas Monialium eligendi sibi, quem maluerint Confessarium, ut neque tempore Jubilæi confiteri possint nisi uni ex illis specialiter deputatis per Episcopum, & approbatis ad Monialium confessiones eo tempore excipiendas, ut bene notat pax Jordanus lib. 7. tit. 12. num. 202. minimè attendenda opinione contraria Bordononi in resol. 5. num. 6. & in resol. 34. num. 53. ubi frivolis quidem rationibus veritatem deserit; & ad eandem legem adhibitæ sunt Moniales Novitiæ, in quibus cessat electio confessarii extranei; ut in se reverius concedit Bordonus in resol. 118. num. 14. ubi puellissimè educationis causa in Monasterio dat libertatem consentiendi cuicumque Sacerdoti pro secularibus approbato; quod non credo verum; quia ipsæ puellæ sunt